# СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

ЧАСТЬ I. Established 1893. TWO SECTIONS — SECTION I.

РІК L. Ч. 232. Джерзі Сити, Н. Дж., субота, 7. листопаду 1942. No. 232. Jersey City, N. J., Saturday, November 7, 1942. VOL. L.

ТРИ ЦЕНТИ в Злучених Державах Америки. Тел. „Свободи": BErgen 4-0237—4-0807 THREE CENTS in the United States of America.
ПЯТЬ ЦЕНТІВ за границею Злучених Держав Америки. Тел. У. Н. Союзу: BErgen 4-1016 FIVE CENTS elsewhere.


## Голоси за Знесення Закону про Заробітні Платні й Години Праці

В обидвох палатах конґресу піднято акцію за знесення закону, що реґулює заробітні платні й години праці („Нешенел Лейбор Рілейшен Ект"). Деякі посли і сенатори є за те, щоб „наразі" знести закон, що признає „овертайм" — заплату по 40 годинах праці, бо ніби через той закон бракує робочих сил. Проєкт зміни цього закона вніс сенатор О'Денієл. Він каже, що тепер робітник працює пересічно 42.8 годин. А це значить, казав сенатор, що 42 міліони робітників роблять тижнево те, що зробилиб 25 міліонів, колиб працювали по 12 годин денно і шість днів на тиждень. Тоді, каже, ми малиб 17 міліонів робітників, яких можнаб ужити до іншої праці. Давний закон, казав він, був добрий, коли було безробіття, а не тепер. Теж піднявся голос, щоб „викинути комуністів з високих посад, що їх займають".

### ГОЛИНСЬКИЙ ПОЧЕСНИМ ГОРОЖАНИНОМ САСКАТУНУ

Дня 30. жовтня виступав відомий український співак, Михайло Голинський, на концерті в Саскатуні (Саскачеван, Канада), де його повитав зі сцени професор університету Симпсон. А по концерті ще й мейор міста, котрий передав п. Голинському символічно ключі міста, надаючи артистови почесне горожанство. Це з українців і артистів одинокий п. Голинський удостоївся у тому місті цеї почести.

### УБУВАЄ ЩО 10 РОКІВ ЯКИХ 150,000 СТАРОЇ ПОЛЬСЬКОЇ ҐЕНЕРАЦІЇ

До такого заключення приходить нюйорський польський часопис „Нови Сьвят" на підставі державної статистики про „рідну мову" за останні три десятьліття. Статистика з 1940. року подає в польській рубриці 2,416,320 душ. Часопис каже, що в поляків ще далі на всіх зїздах і нарадах горою є „старша ґенерація", та що через те тяжко перенести точку тяжести на „другу ґенерацію", а через це підупадає культурне й громадське життя.

### ЖИДИ В ДОПОМОГУ РОСІЇ

Дж. Г. Герц, начальний рабін у Лондоні, звернувся до жидів по всіх краях світу, щоб негайно давали допомогу на те, щоб на російському фронті перемогти „вбивника і руїнника народів і країв, вигубника жидівського народу". Д-р Герц теж підкреслив, що Росія є першим краєм, де антисемітизм поставлено поза законом.

### СПІР ЗА ТЕ, ХТО МАЄ ПАНУВАТИ НАД УКРАЇНЦЯМИ

„Нови Сьвят" ляментує, що польський уряд у Лондоні не виясняє добре справи, яка це була „розмова" між польським амбасадором у Москві, Тадеем Ромером, та совєтським комісарем заграничних справ Молотовим. Іде про те, що Ромер вважає „польськими горожанами" ті сотні тисяч українців і білорусинів з Західньої України і Білорусі, що є тепер у Совєтах. Очевидно іде тут про тих, що зістали вивезені совєтською владою в глиб Росії тоді, коли ті землі були під Совєтами. Совєтський уряд має стояти на тому, що на тих землях відбувся „плебісцит", та що на підставі цього згадані особи є „совєтськими громадянами".

### ҐЕНЕРАЛЬНЕ ҐУБЕРНАТОРСТВО — НАЦІСТІВСЬКА „НОВА ЕРА"

Ганс Франк, про якого пишуть, що вже його усунено з начальника Ґенерального Ґубернаторства, бо ніби він був супроти поляків „замягкий", мав висказатись про те ґенерал-ґубернаторство перед кореспондентом часопису „Парізер Цайтунг" ось так:

„Створення Ґенерального Ґубернаторства було початком нової ери в історії Европи, ери, яка буде названа „Епохе дес Остенс" (Епоха Сходу). Ґенеральне Ґубернаторство було завжди „Небенлянд", територією, що прилягала до Німеччини. Не є воно ані незалежним краєм, ні домінією, ні протекторатом, ні кольонією. Є це край на Сході, що є власністю Німецької Держави. Є це теж перша територія, що зістала зужиткована в ціли розвязки проблеми німецької експансії на Схід".

### В КАРПАТСЬКІЙ УКРАЇНІ ДАЛІ НЕСПОКОЇ

Не зважаючи на поїздку мадярського премієра Калая до Ужгороду та його зазиви, щоб населення співпрацювало з мадярським урядом, населення, як подає ОНА з Лондону, далі бунтується проти окупаційної влади і відмовляється давати рекрута. Влада вислала на Карпатську Україну карні експедиції. Хлопці, що малиб іти до мадярської армії, пристають до повстанців.

## Війська „Осі" Цілком Розгромлені в Єгипті й є в Повнім Відвороті

КАЇРО (Єгипет). — Восьма Британійська Армія, в якої склад входять американські частини, як теж і війська з інших аліянтських держав, віднесла цілковиту перемогу над військами ґен. Ромеля. Вона тепер відступає на цілій лінії. Таке заявив по майже двотижневій офензиві ґенерал Бернард Л. Монтґомері, командуючий Восьмою Армією. Він теж запевнив, що тепер не буде повторення давних помилок. А це значить, що війська „Осі" не матимуть віддиху, а будуть переслідувані безнастанно далі, поки, як заявив ґенерал Монтґомері, не будуть вигнані з цілої Північної Африки. Забрано в полон багато німецького й італійського війська та розбито масу ворожих тенків. Між полоненими є ґенерал фон Тома, що був у команді другим по ґен. Ромелі. З Лондону доносять, що в урядових колах є тої думки, що на підставі одержаних інформацій „не мислимо бути завеликим оптимістом". Там теж тепер говорять ще й про велику офензиву Аліянтів на Середземному морі, а навіть про інвазію Італії.

### „РУССКА" ҐРУПА В АМЕРИЦІ

„Камон Кавнсил" подає, що статистика з 1940. року виказує, що в тому році подало в Злучених Державах 1,040,884 осіб, що їх місцем уродження є Росія. Найбільше таких осіб є з Ню Йорку, бо аж 436,028. При тому зазначено, що Перепис виказує, що не всі ті, що це подали, є „русскої" народности, бо тільки 356,940 осіб подали, що „русский язик" є їхньою рідною мовою. З цього Камон Кавнсил заключає, що для інших рідною мовою були правдоподібно мови: „еврейська або українська".

### ПОЛЯКИ МАЮТЬ ДЕСЯТЬ КОНҐРЕСМЕНІВ

Нові вибори дали американським полякам десять конґресменів, себто послів до Палати Репрезентантів у Вашинґтоні. Вони вибрали теж, як досі проголошено, по трьох своїх висланців до леґіслятур у стейтах Ню Йорк і Ню Джерзі. Та по таких стейтах як Ілиной і Мишиґен матимуть певно більше.

З американських українців, як уже вчера подано, вийшов адв. Степан Ярема знову есемблименом в Ню Йорку, а адв. Марсел Ваґнер зістав поновно вибраний до леґіслятури стейту Ню Джерзі.

### УКРАЇНА І НІМЕЦЬКА МАПА

З Швайцарії доносять, що в тижневику „Дас Райх", що є орґаном д-ра Й. Ґебельса, націстівського міністра пропаґанди, появилась нова мапа Европи, на якій зазначено, що крім Карпатської України, Буковини та Басарабії, всі інші українські землі становлять складову частину Німеччини, до якої належать теж Польща і Чехословаччина. (ОНА).

### ПОМЕР Д-Р С. ГРИНЕВЕЦЬКИЙ

Телеграма з Шікаго, Ілл.: **Сьогодня, в четвер рано, помер д-р Степан Гриневецький, довголітний член Тов. св. Степана, 221. відділ У. Н. Союзу. Родився 4. жовтня 1877 у Буську, Західня Україна. Брав довгі роки активну участь в українськім життю. Мав славу доброго лікаря. Похорон у понеділок рано. В. Й. П.!**

### СОВЄТИ ОБВИНУВАЧУЮТЬ ПОЛЯКІВ

Польський уряд інтервенює через свого амбасадора в Москві в справі арештування якої сотки польських громадян ніби „за надужиття урядового становища при польських допомогових районних комітетах у Совєтах". З цього вже 84 осіб випущено на волю, а 16 мають станути перед судом, бо їм совєтська влада закидує, що „шпіонували на користь ворожих держав". Справа дещо замотана, бо це польські урядовці, а Польща є в „союзі" з Совєтами. (ОНА).

### ТЯЖКО ЗАХОРІВ ВОРОГ УКРАЇНИ

З Лондону доносять, що тяжко захорів ґен. Галер, відомий організатор польської армії в Франції в 1919 р., яку повів замісць проти большевиків, як це йому поручено, проти війська Зах. Укр. Народньої Республики.

### СЛУЖБА БОЖА В СЕМІЙ ГОДИНІ ВЕЧЕРОМ!

„Світло" подає, що митрополит Андрій Шептицький дозволив своїм священикам правити Службу Божу в неділі й свята в семій годині вечером, щоб дати нагоду бути на богослуженні тим людям, що перед полуднем мусять працювати.

"SVOBODA" (Ukrainian Daily)
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 81-83 Grand Street, Jersey City, N. J.

Entered as Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N. J. on March 30, 1911 under the Act of March 8, 1879.

Accepted for mailing at special rate of postage provided for in Section 1103 of the Act of October 3, 1917 authorized July 31, 1918.

## Початок Кінця Німців в Україні

Можна було припускати, що по тім гіркім досвіді, якого зазнали німці в Україні минулої війни, вони тепер будуть далеко обережніші. Значить, що не будуть так нахабно видирати в українського населення того хліба, що є в теперішніх обставинах майже одинокою його поживою, бож худобу забрали певно совєтські війська при відступі, а як що залишилось, то це вже певно німці давно забрали. Та так не є. З того, що подають ріжні чужі джерела, виходить, що окупантська влада береться обдирати і так голодне українське населення, мабуть згідно з тою націстівською погрозою, що коли цеї зими буде голод, то він можливий у всіх краях, крім — Німеччини. Теперішня Україна не є тою, що була минулої війни, коли ще в ній було доволі поживи навіть тоді, коли Австрія і Німеччина вже дійсно голодували. Тоді ще було що вивозити з України! І німці, можливо, булиб з неї багато видістали, якщоб були поступали чесно й не мішалися до внутрішніх українських справ. І якщоб за те, що брали, платили товарами, чи давали таку ціну, скільки це вартувало. Та ні одного, ні другого не було. Німецька військова влада обійшлася брутально з законною владою України і так само брутально повелася з селянськими масами. А кінець того відомий. Це було в минулому, а як тепер?

Отже тепер, формально й практично, положення України під німецькою окупацією є далеко гірше, ніж було в часі минулої війни. Нині Україна під німцями є нічим. У минулій війні, за Центральної Ради чи гетьманату, Україна хоч формально була державою. А нині вона є тільки окупаційним тереном, німецькою воєнною добичею. А з цього, що пишуть про німецькі пляни, Україна залишиласяб тільки колонією, призначеною для німецької людської й індустріяльної експанзії.

Ось того всього, український нарід, очевидно, не може не добачувати. З якою не відносивсяб він ненависттю до своїх давних історичних ворогів, він не може не бачити нещастя, яке грозить Україні з боку націзму і Гітлера. Він це цілком певно бачить, бо відчуває на своїй шкурі, як окупантська влада добирається до нього тепер далеко дошкульніше, ніж це було в часі минулої війни.

Заключення з цього дуже просте: як в 1918 році, так і тепер, німці стрінуться в Україні з насильним опором величезної території й десяток міліонів людей. Цей опір, як їх не заломить, то принаймні допоможе їх заломити і приспішити їм кінець. Конфлікт, який настав між німецькою окупантською владою і тими українськими установами, що бажали з ними „співпрацювати" принаймні на пункті господарськім, є многозначучий. Це є пункт, який найболючіше торкає українського селянина. І тому, якщоб ще цей селянин знав, що по поваленню німців лиха доля знову не кине його під ярмо давних окупантів, то процес бунту проти німців, пішов би, як нам здається, дуже скорим темпом.

## *ПОТРЕБА САМООБОРОНИ ПЕРЕД НАПАДАМИ БОЛЬШЕВКІВ*

Канадійсько-українська преса нотує хуліганські напади большевиків на Український Національний Дім у Торонті, де вони повибивали великі й дорогі шиби в часі, коли люди сходились на концерт. Інтернаціональну юрбу з 400 осіб розігнала поліція, концерт відбувся, а присутні на концерті зложили большевикам „у відплату" $2,210 на сплату довгу дому...

Знову в Сейнт Кетерінс, Онтеріо, напала юрба комуністів на українську ґрупу, що готовилась до участи в параді в користь Третьої Воєнної Позички. При тому юрба подерла український народній прапор. У тій справі пішло домагання до федерального уряду в Отаві, щоб положити кінець такому большевицькому безправю.

Нотуючи ось ті два факти українська преса закликає українське громадянство до самооборони. У цій справі „Новий Шлях" з 28. жовтня пише, між іншим, таке:

„Большевицькі проводирі намагаються при помочі сліпопослушної товпи фізично стероризувати канадійських українців, про яких знають, що не можуть і не зможуть збаламутити їх своєю пропаґандою, ані стероризувати нефізичними засобами. Фізичний терор був і є останнім засобом орґанізованого большевизму проти його найтвердших політичних противників... Цю акцію вони старатисьмуть вести, хочби уряд видав і найгостріше зарядження проти неї. Бо вони хочуть розправитись з тим „твердим горіхом", якого давніше не могли розкусити, а як прогавилиб нагоду тепер, то й в будучині не розкусилиб. Їхні напади на нас — це наступ на душу канадійських українців, які завжди льояльні Канаді й не виріклися свого національного походження. Це треба нам усім тямити й відповідно застосовуватися... Членство й прихильники наших організацій мають розуміти, що саме тепер їм треба твердо триматися своїх позицій й не заломлюватись під напором большевицької психольоґічної, ні фізичної атаки".

На іншому місці ґазета подає, що в Сейнт Кетерінс большевики зі всіх найбільше побили жінок і дітей, а між жінками найбільше понесла ударів пані Берданин, яка віддала трьох синів до Канадійської Армії...

### „ДАР" НІМЕЧЧИНИ ДЛЯ ХОРВАТІЇ

Німецький уряд розділює тепер довги на ріжні окуповані краї. Між іншим, мала Хорватія, що ніби держить з Гітлером, має заплатити 42% довгу цілої Югославії. (ОНА).

# MAKING A FOLK COSTUME

FOLK dancing has developed a new style trend called "American Peasant." Clever girls make their own dresses for folk dancing, designing them after old peasant costumes. Although they find these satisfactory for everyday folk dancing, they prefer wearing actual costumes or replicas when it comes to a festival. For those who have asked us for material on folk costumes, we will present an article each month giving descriptions and historical notes on costumes.

Since attention seems to be focused on Ukraine in present day headlines, and since the Ukrainian "Hopak" is one of the more popular folk dances, we'll start the series with some notes on Ukrainian costumes.

As in most folk costumes, the basis of the Ukrainian costume is the shirt or blouse. In ancient days, the shirt was the only article of apparel worn by both men and women. Later belts, aprons, skirts and jackets were added. To this day however, small children wear only a shirt as their full dress. When a lad reaches the age (usually seven) when he can wear trousers in addition to his shirt, it's time for him to take the cows out to pasture.

### The Shirt

The shirts are made of homespun linen. The finer the linen, the whiter the shirt, the more it is valued. A white shirt is more than a requisite, it's a tradition. There are many folk sayings about a shirt. They say, "A shirt should be as white as snow and as thin as a leaf." Another adds, "Let a shirt be old and patched, but let be clean and white." A peasant's wealth was determined by the number of shirts in his chest. A girl with a goodly number of shirts to her name was sure to get a husband sooner than others.

Colored shirts were worn only by kings, princes and some warriors who wore them only to distinguish themselves from the masses.

Although the pattern of the girl's shirt varied with each province, in one way they were all the same. The way length of the shirt extended all the down to the skirt line. The shirt did not end at the waist or hip line, as it does in an American blouse. Thus the shirt acted as a one-piece shirt and petticoat. This combination made it impossible for the shirt to come out over the top of the skirt, which is a problem American girls are always struggling with. American designers should adopt this idea for all blouses.

It is interesting to note that in wealthier sections of the country the entire shirt was made of the same fine quality linen. In poorer sections the bottom part was usually made of a poorer quality material. In extremely poverty-stricken areas, only the sleeves were made of food material. In any case, a shirt made entirely of fine linen was the desire of every person.

The difference in the several types of a girl's shirt, lies in the way the sleeves are set in. The width of the sleeves depended upon the economic situation too, a prosperous community used more material and had wider sleeves, while others, of necessity, made narrower sleeves.

### Its Embroidery

The embroidery on Ukrainian shirts is the most fascinating detail of the entire costume. The sleeves are the most heavily embroidered part of the entire costume. In some cases, the entire sleeve is solidly embroidered. Others carry a solid border of embroidery across the top of the sleeve only. A popular way of embroidering a sleeve is a combination of a heavy border across the top of the sleeve, with smaller designs scattered over the rest of the sleeve. The design selected depends upon the jacket to be worn with the costume. With the costume of Poltava (which is the costume we are describing in this article) the jacket is plain in order to give emphasis to the embroidered sleeve. Therefore the sleeve is heavily embroidered.

The most common stitch used is the cross-stitch with red and black as the predominating colors. In the old country, the skilled women sewed te embroidery directly on the material. An easy way of embroidering a shirt is to purchase some canvas (a stiffish sort of material with tiny squares). This is basted onto the material. This system also makes it easy to follow a pattern. Cards with designs may be obtained in Ukrainian stores and in some libraries. The canvas is removed after the work is done by pulling each thread off.

Another point to remember in making a Ukrainian shirt is to see that the petticoat part of the shirt is not made wide or with a flare. It should be narrow but not confining. The reason for this type of underskirt will be evident when a description of the skirt, that is worn with it, is given. The hem of this petticoat is usually embroidered with a narrow strip of design similar to the one used in the sleeves.

Since a Ukrainian girl's costume is designed to emphasize the figure, the bosom of the shirt is never embroidered. True enough, some shirts made in the post-war period carry designs on the bosom, but these are gaudy and in bad taste.

The Ukrainian male also wears a shirt. It too is of white linen. Embroidery is concentrated on the bosom of the shirt. With a small border on the cuff and around the neckline. One type of a shirt is with a collar, another with a gathered neckline which is tied with a ribbon.

### Difference Between Ukrainian and Russian Shirts

One way to distinguish a Ukrainian man's shirt from that of a Russian one, is that it is white; that it has a front center opening, while the Russian shirt buttons up the left side of the chest; that it is worn tucked inside the trousers while the Russian wears his outside and over his trousers. The Russian shirt does not have the wide embroidery on the front part of the shirt.

A Ukrainian girl's shirt, skilfully made, can be used in many ways in addition to being a part of costume. It can be worn with a long formal skirt for evening wear. It can be worn with a suit or jumper for afternoon wear.

**("The Folk Dancer, Oct., 1942)**

---

different racial groups should do in order to perpetuate their best traditions by fusing them into a new organic unit known as Canada.

In the first issue of the new monthly, of October 1, 1942, there is also an excellent article by Judge W. J. Lindal—"Where do we stand?"—in which he says that the fact that Canada is at war should transcend every other problem for the Canadians, irrespective of their descent. "A Roman Elegy on Rural Life," by Prof. Skuli Johson of the University of Manitoba, discusses scholarly matters of Icelanders' interest in the Latin classics. There are several more prose and verse items, pictures of prominent Icelandic Canadians, and a gallery of Icelandic Canadian soldiers, air-force men, etc.

Any Ukrainian Canadian or Ukrainian American would find much encouragement and inspiration in this monthly of the bold, hardy and enterprising Icelanders of Canada.

(Subscription $1 a year. The Icelandic Canadian, 407 Devon Court, Winnipeg, Man., Canada.)

Winnipeg, Canada

# HITTING HITLER AND HIROHITO

We all know that when we buy War Bonds and War Stamps we are taking a crack at Hitler. We know that our scrap metal and rubber, our waste fats and paper, our donations of blood and money, our payment of all types of taxes, our rationing of sugar, tires, gasoline, fuel oil, coffee, meat, and so forth, our conservation of materials (such as cuffless and pleatless pants for men), and many other things all go toward an early victory for America and her Allies. That is why we are buying War Bonds and War Stamps and cooperating with our Government in the salvation and conservation campaigns. That is why we accept rationing of essential commodities and foodstuffs. It all adds up to hit Hitler.

In the United States of America there are thousand upon thousands of all kinds and types of clubs and other organized groups, practically all of which have suffered a loss of membership due to conscription and voluntary enlistment. Many have either disbanded, as a result of the absence of officers who could not be replaced, or have temporarily discontinued activity. Those clubs that have large memberships and are more or less financially independent manage to get along, but the majority, no doubt, strongly feel the absence of their young men, who have donned military uniform and are busy hitting Hitler, Hirohito and their stooges.

With most of the fellows away it devolves upon the opposite sex to carry on with club activity. True, a club is at disadvantage after its male membership has been reduced to such an extent that the girls outnumber the boys by two, three, and four to one; club affairs such as socials and dances are not likely to be as successful as they have been in the past. But that is no reason why a club should disband or discontinue functioning for the duration. With the country at war the club is in a position to give valuable aid to the war effort. It should continue to function if only to perform its duties and fulfill its responsibilities as an organized group of American young people.

With the girls comprising the bulk of the membership, the club can sponsor affairs designed to entertain Service men in the vicinity; the girls can make such functions very successful. They can send bundles containing cigarettes, books, magazines, newspapers, and other articles to the boys who are fighting in foreign lands, as gifts from the club. Such activity goes a long way to help our boys, and, needless to say, they will appreciate it as much as a letter from home.

A club should invest some of its funds in War Bonds, and all of the members shoult be encouraged to buy War Bonds regularly. The members should be urged to cooperate in the salvation and conservation campaign. They should discuss first aid, black out and air raid regulations at club meetings. Those members with brothers, husbands, and fathers in the Armed Forces should be reminded to write letters to their loved ones frequently and regularly. The club and its members should donate funds to the Red Cross, the U.S.O., and other American organizations connected with the war effort. There is much that the club as a whole and the member individually can do to help the U.S.A. attain an early victory. Everything that the club does and plans to do should be reported to the local newspapers so that other clubs may follow the example.

The club should, of course, strive to continue its normal activity in addition to its war activity. It should continue to sponsor dances, picnics, and the like, and form athletic teams consisting of boys (if possible) and girls. It should continue to hold regular meetings and socials, and strive to get as many new members as possible. If the club manages to increase its treasury as a result of normal activity, it should invest as much as possible in additional War Bonds.

The club should train its members in the duties of officers to replace those who may enlist in the Armed Forces. By doing so the club will not find itself forced to disband because of a lack of capable and interested officers.

The idea is to keep the club going. Do not disband or suspend activity for the duration. This is no time for breaking up an organized group that is in a position to hit Hitler.

Of course one club alone cannot deliver much of a wallop...but there are thousands upon thousands of clubs in this country, and it tickles the imagination to picture the terrific wallops these combined clubs can give Hitler and Hirohito!

Stay organized and keep on hitting Hitler and Hirohito!

THEODORE LUTWINIAK

# The German Soldier's Bride

(This poem was broadcast in the English program of the European News Service of the British Broadcasting Company.)

And what did he send you, my bonny lass,
From the old, old town of Prague?
From Prague he sent me the ribboned shoes,
For my dancing toes, the ribboned shoes,
From the old, old town of Prague.

And what did he send you, my bonny lass,
From Oslo over the sea?
From Oslo he sent me a fur-lined hood,
So soft and so good, my fur-lined hood,
From Oslo over the sea.

And what did he send you, my bonny lass,
From the riches of Amsterdam?
From Amsterdam he sent me a bonnet,
With gold thread upon it, a fine starched bonnet,
From the riches of Amsterdam.

And what did he send you, my bonny lass,
From Brussels in Flanders so red?
From Brussels he sent me the shimmering lace,
To set off my face, the shimmering lace,
From Brussels in Flanders so red.

And what did he send you, my bonny lass,
From Paris, the city of light?
From Paris he sent me a silken dress,
A dreaming caress, ah! silken dress!
From Paris, the city of light.

And what did he send you, my bonny lass,
From the deep, deep Russian snow?
From Russia he sent me my widow's weeds,
For the funeral feast, my widow's weeds,
My widow's weeds, from the deep, deep Russian snow.

# "CHORNA RADA"

(BLACK COUNCIL)

## *A Historical Romance of Turbulent Kozak Times After Death of Hetman Bohdan Khmelnitsky*

By PANTELEYMON KULISH (1819-97)

(Continued) **(Translated by S. Shumeyko)** (11)

"REALLY, he is not a Kozak but gold itself!" exclaimed Shraam, when Somko finished praising Kyrylo. "Kyrylo, come over to me so that I can embrace and kiss you."

"How have I earned such a kindness?" the latter asked.

"That's my business and not yours. Come over here."

Kyrylo stepped up and received Shraam's embrace and kiss.

"Let God reward you, Kyrylo," said Shraam, "for your knightly deeds."

"Eh, good father," replied Kyrylo, "you are thanking and kissing me now, but what will you say when from beneath this very roof I shall steal away a maiden fair?"

This tickled Cherevan more than anyone else.

"The devil take me!" he exclaimed, slapping his leg. "If I ever saw another like him. Come bwother, come to me, and I shall give you a kiss too!"

"My, what a good people!" said Kyrylo Tur. "Although you are about to steal something from them, yet they kiss you. Really, they're certainly fine people! Too bad that I'll never see you again. For you'll never get to the Black Mountain. Well, let us say farewell, my good friends. I thank you for both bread and salt. Good-bye! The road stretches before me."

With these words he went to the door. For a moment he paused there, and stretching out his hands before him, said: "Open doors, but ye people remain asleep! Open doors, but ye people remain asleep!"

"What a man!" laughed Somko. "He's apparently trying to bewitch the door."

### CHAPTER VIII

The Kozaks frolicked and feasted late into the evening, and would have kept this up late into the night as well were it not for their close proximity to the Holy City, Kiev, which frowned upon night carousing. So it was not yet midnight when all of them, guests and host, retired to bed. Soon snores were heard from all directions, beginning with the room wherein slept Hetman Somko and ending in the stable where slept Vasile the Captive together with Cherevan's horses. Some of the Kozaks were sprawled out on the grass, totally oblivious to the coolness of the night, for after all, they were Kozaks! The call of the nightingale, the hoot of the owl, lulled them quickly to sleep. Overhead the Kozak's sun (moon) shone brightly; while the stars covered the sky in thick profusion.

It was indeed a beautiful night but only one was awake to gaze upon its wonders. But he saw them not, for his thoughts were elsewhere. It was Petro. For quite some time he stirred restlessly, unable to fall asleep, until finally with an exclamation of annoyance he rose and going out through the gate entered the glade.

The poor young Kozak was suffering. He was in love with Leya, yet it was a secret which he guarded most carefully, for fear of arousing derision and laughter at his expense. Kozaks as a rule did not go for romance very much; they left it for girls and young maidens: the latter were the ones who composed all those beautiful love songs, which one could listen to forever.

If only Petro had had a mother or a sister, he could have gone and poured out his troubles to them. For no matter how indifferent to love and romance a Kozak would appear before his companions, yet when he would get home after some expedition, when his mother would gather him to her heart. when his sister would make a big fuss over him, comb his curly hair, and plead with him to tell all about his adventures, his would indeed be a stony heart if it did not soften from all this and soon he would be telling them everything, even about the girl he met, how beautiful and wonderful she is, how greatly he is in love with her, and how much he longs for her. Yet, our poor Petro did not have a mother or sister to tell all this; his only confidants were his stern warrior-priest father and several roistering companions.

So he walked slowly back and forth in the forest glade, heartsick, not knowing what to do with himself. The moon had begun its descent, and was now shining slantwise upon the thick grass, the bushes, and the trees. Night was already on the wane.

Suddenly, Petro heard the thudding of horses' hoofs...Nearer and nearer. Now he could make out the center of two mounts. Swiftly he stepped off the path into the bushes, so whoever the horsemen were they would not see him wandering about thus late in the night. The sound of voices reached him, very clearly in the stillness of the night. Immediately he recognized both of them: one was that or Kyrylo Tur while the other was that of Kyrylo's friend, Chornohor.

"What do you think, comrade," Kyrylo Tur was saying, "your people in your land will say about Zaporozhian cunning, when they learn how we kidnapped this girl?"

"Oh, go on!" replied the other, unbelievingly. "Something tells me you are kidding me along. I won't believe what you say until I actually see it with my own two eyes."

"The moon won't disappear for some time yet," said the other, "so you'll be able to see it very well."

"But how will you manage to kidnap this girl without raising a big rumpus?"

"Ehe, there, brother! Such a trick will come easy to me. After all, did I not put a spell upon those doors just as I was leaving?"

"What do you think I am, superstitious?"

"My, but you're certainly stupid, comrade!" exclaimed Kyrylo. "Why do you think they elected me an Otaman for? Because I am a good drinker? Well, there's better ones than me insofar as that is concerned. They elected me because they know I can do wonders!"

By this time the two had ridden out of earshot, but they had said enough to make Petro realize that what Kyrylo Tur had been saying early in the evening had not been any sort of a joke. His first impulse was to run into the house and wake up the others. In fact, he started to run, then suddenly pulled himself up.

"What am I running for!" he exclaimed, in disgust at his fears. "Why, it's impossible for anyone to attempt to steal a girl in such peaceful times as now. I must be mad to become so alarmed over nothing."

He continued his pacing.

"He must have been joking after all," he ruminated. "Yet I would like to see Somko tan his hide a little for such tomfoolery."

Coming out in the fields, he paused as a sudden thought struck him:

"Yet who knows, maybe he is a magician, and actually can do what he says. I have often heard old Kozaks tell how these Zaporozhian wanderers, dwelling down in the delta among the reeds and mud, have dealings with the evil spirits. For how else could they, while miles away, often steal captives away from Turks, and sometimes steal Turkish maidens too! No wonder then, they are said to have magical powers...When pursued by the Tartars, the Zaporozhian is said to be able cross the widest rivers just by stretching out his coat on the waters and floating across. Of course, what the Poles say about them is all foolishness, that in their haunts the Zaporozhians grow out of the ground like mushrooms, or that each Zaporozhian has not one but nine lives, and that before you can kill him you could kill as many as ten ordinary Kozaks. Yet, perhaps there is some truth about their crossing rivers on a coat after all. And as for their ability to steal anything, boy! they're certainly adept! They put some sort of a spell upon one..."

Ruminating thus about the magical powers attributed by common superstition to the Zaporozhian Kozaks, Petro recalled the story once told him of the old Zaporozhian in Khmelnitsky's army who for some infraction of rules was thrown into the dungeon, and a guard stationed over him. "Why do you keep guard over me?" he jeered, "when I can get out anytime I want to." When they laughed at him, he said: "If you don't believe me, then tie me up in a sack, and even then I'll get free." So they tied him inside a sack and fastened it to strong beams inside the dungeon. A few moments later the old Zaporozhian appeared in the doorway. "Well, what do you think of that," he laughed at them. "I got out just like I said I would."

"Suppose this Kyrylo Tur is another such sorcerer," thought Petro. "I'd better hurry before he really does some harm."

He hurried but a short distance towards the house, when again he stopped.

"What a chicken-headed fellow I am!" he exclaimed. "Who am I going to rescue? Hasn't she a fiance to protect her? Why should I keep awake in order to keep the Hetman's betrothed from being frightened by some drunken fool. If the Hetman intends to marry her, then why dosn't he station a guard at every gate and door leading to her; it's no worry of mine to keep watch over her... Boy! I can imagine the expression on the Hetman's face when he learns that his betrothed has been stolen from beneath his very own roof! And you, Mrs. Cherevan, you won't act so high and mighty when you learn that Hetman allowed your daughter to be kidnapped while he slept just like any plain kozak! And as for you, Lesya, you'll know what it means to be seized and carried away among those Chornohors. There they don't treat womenfolk any too well. This Tur is going to make you toe the mark all right!"

In this manner young Petro's repulsed love and injured pride was expressing itself, when all of a sudden he again heard the thudding of horses hoofs. In a moment the horsemen were upon him. There were two of them. Swiftly Petro melted into the shadows. A half-stifled exclamation broke from him when he saw that the horseman in lead, Kyrylo Tur, had Lesya in front of him. So Kyrylo had kept his boast after all!—was the thought that flashed through Petro's mind.

Lesya appeared to be petrified with horror, for she made not the slightest movement to free herself. Her lips moved however, as if she was saying something, but Petro could not make out what it was, for just then the nightingales began to sing afresh.

All of Petro's injured feelings vanished at the sight of the girl he loved in the hands of her captor. He was about to leap out and challenge the latter and his companion, Chornohor, heedless of any possible danger to himself, when clapping his hand to his side he realized that he did not have his sword with him. He paused in indecision. Meanwhile the horsemen with their captive drew away. Suddenly a scream broke out from Lesya and re-echoed through the grove. It pierced Petro to his very heart. Running back into the courtyard, he seized his sword, ran over to his tethered horse and leaped upon him. Awakened by the noise, Vasile the Captive at first thought that the Gypsies were trying to steal the horses and raised and outcry of alarm.

"Stop yelling Vasile, and wake up the Kozaks," Petro cried to him. "Lesya has just been kidnaped."

Vasile redoubled his cries of alarm, while Petro, digging his heels into the flanks of his horse, dashed out through the gate and speed after the kidnapers like a whirlwind.

Meanwhile the latter were pressing their horses too, trying to put as much distance between themselves and Kiev before daybreak. Their captive was still in a half-swoon. The cold air from the open fields, however, brought her to her senses. She cast a terrified look about her; except for the sound of the galloping two horses, all was silent and deserted in the forest. For a moment she thought it was all a nightmare, including the terrible Zaporozhian who was holding her with one arm and guiding the horse with the other. When she realized that it was no nightmare but a reality, she let out a scream again. All it occasioned in her captors, however, was an amused glance exchanged between them.

"Please, please, let me go, let me go, let me return home," she pleaded with them.

Kyrylo roared with laughter.

"What fools girls are!" he said, "After all the trouble I had to go through to steal her, she now expects me to set her free! No, my dove, such is not a custom among us. But why are you alarmed? Can't I make love to you just as well as any other? Do not cry, my sweetheart; you'll get used to it all, and you'll live with me just as well as you would with the Hetman. A girl, they say, is like a willow tree; no matter where you plant it, it will grow there."

This of course, did not calm Lesya in the least; she continued to struggle and beg them to let her go.

"My dear beloved," Kyrylo said to her, his voice hardening. "Stop squalling if life is still sweet for you. Do you think that if they catch up with us that I'll give you up alive? The devil I will! Hush, now, hush! What a baby!"

**(To be continued)**